

Milyen veszteségek érik az embert, ha úgy gondolkodik „a többség is ezt csinálja”?

Az embereket – többek között – az akadályozza meg a vallásos viselkedés alkalmazásában, hogy a „többiek imádata” fontosabb számukra, vagyis, nagyobb a súlya annak, hogy mit is fog szólni, mit fog gondolni a környezetük. Ez a hamis vallás a „többség hogyan csinálja” elvére épül. A társadalomban az emberek túlnyomó része életformájává tette ezt az imádati formát. Immáron helytelen szokássá vált ez, amely apáról fiúra száll, és jobbra senki nem képes szembeszállni vele. S mivel úgy tűnik, ezek az emberek alkotják a társadalom nagyobb részét, a többieket is rossz irányban befolyásolják, elhítelve velük, hogy az a helyes, ahogyan ők élnek, azok a szabályok a helyesek, amiket ők követnek, jóllehet ez nem így van. A Koránban Isten azt parancsolja a muszlimoknak:

„...ítélj közöttük aszerint, amit Allah leküldött, és ne kövesd az ő kényüket. Óvakodj tőlük, [ne]hogy kísértésbe vigyenek [és eltántorodj] annak egy részétől, amit Allah leküldött hozzád...” (Korán, 5:49)

A Korán erkölcsének követése

Az ája egyértelműen kifejezi, hogy Isten azt parancsolta az embereknek, ne engedelmeskedjenek a többségnek, mert nincsen igazuk, és ne kövessék azokat a szabályokat, amiket a többség diktál. Isten hírül adta, hogy a megoldás a Korán erkölcsisége szerinti cselekvésben rejlik. A legtöbb ember azonban, még ha lelkiismerete el is ismeri az igazságot, úgy érzi, kénytelen beilleszkedni környezetébe, kénytelen úgy élni, ahogyan a többiek élnek. Azt hiszik, úgy kell gondolkodniuk: „ha már ennek a társadalomnak a tagjai vagyunk, muszáj társadalmunk szabályait és azt az életformát követni, amit ők diktálnak”. Aztán úgy követik ezt, mintha legalábbis az igaz vallás parancsolata lenne.

Ezek az emberek, valódi értelemben véve, nem fogták fel az igaz vallást, és azt hiszik, léteznek olyan szabályok – Isten parancsain kívül –, amiknek engedelmeskedni kell, hiszen az ember társadalmi lény. Szerintük a társadalom tagjainak tetszésére lenni a legalapvetőbb kötelezettség. Valahogy nem sikerül kikecmeregniük a csapdából: „Jaj, mit mondanak a többiek? Vajon mit szólnak ehhez az emberek? Vajon mit gondolnak? Bárcsak jót mondanának rólam, mondják azt, hogy intelligens, okos vagyok, gazdag, nagylelkű! Nem akarom, hogy így és így vélekedjenek rólam, nem akarom, hogy ezt és ezt mondogassák rólam, nem akarom, hogy így és így beszéljenek a hátam mögött!”

Van úgy, hogy a többségnek nincsen igaza

Jóllehet, az életforma, amit a többség gyakorol – a hamis szabályok és a mesterkéeltség – nem vezeti jóra az embereket. Ellenkezőleg, a többségnek való főhajtás veszélyes is lehet, eltévélyítheti az embert, erről Isten a következőképpen nyilatkozott:

„És ha te azok nagy részének engedelmeskedsz, akik a földön vannak, akkor tévútra visznek téged, Allah útjától [messze]. Vélekedéseket követnek csupán és nem tesznek mást, csak találgatnak. (Korán, 6:116)

Így aztán az embereket nem kéne, hogy befolyásolják a többiek, akik bár számbeli fölényben vannak, olyan életformát választottak, ami ellenkezik a Korán erkölcsiségével. Lekicsinylően, zsarnok módon bánnak a többiekkel, és gondolkodás nélkül megteszik azt, amit Isten megtiltott. Olykor ezek az emberek sokan vannak, ez azonban nem indokolhatja vétkeiket. Ha például egy közösségben mindenki tűz- vagy Napimádó lenne vagy a csillagokat tenné meg istenségének, ez még nem jelenthetne indokot arra, hogy másvalaki ugyanabban higgyen. Vagy ha például egy társadalom nem emeli fel a hangját a prostitúcióval, csalással, zsarnoksággal, rablással és hasonló erkölcstelenségekkel szemben, attól még nem kell az egyéneknek is ugyanígy gondolkodniuk és azt mondani „hát, a többség is így csinálja”. Vagy ha például egy közösség csak a gazdagokat tiszteli, a szegény embereket viszont, akiknek nincsen semmilyük a jó erkölcsön kívül, elnyomja, az még nem jelenti azt, hogy minden embernek ezt a viselkedést kell bátorítania. Vannak emberek, akiknek bár lelkiismerete tiltakozik ez ellen, csupán a többség elítélő véleményétől, a kiközösítéstől tartva

elfogadják a zsarnok viselkedést. Isten a Koránban ekképpen adja hírül a muszlimok egyik legfontosabb tulajdonságát, hogy ők nem tartanak az emberek bírálatától:

„Ti hívők! Aki eltántorodik közületek a vallásától, [az az ő dolga]. Allah [a helyébe] olyan népet fog hozni, akit szeret, és akik szeretik Őt, akik szerények a hívőkkel, ám kemények a hitetlenekkel szemben, harcba szállnak Allah útján és egy gáncsoskodó gáncsoskodásától sem félnek.” (Korán, 5:54)

Akinek a szíve nincsen közel Istenhez, az a lelkiismeretére sem hallgat. Ezek az emberek tudatlanok, lelkiismeretüket elnyomják azzal, hogy „az emberek többsége ezt csinálja, márpedig akkor ez a helyes”. Életükben nem vesznek tudomást Istenről, hanem az emberek tetszését tartják fontosnak, az ő vádaskodásuktól tartanak. És valóban, az efféle gondolatok „mit szólnak az emberek?”, „a barátaim nem fognak többé beszélni velem, kiközösítenek”, „mindenki csinálja, én miért ne tegyem meg?” eltávolíthatják az embert a Korán szellemiségétől és olyan emberré tehetik, akit csak az evilág érdekel.

Nem szabad megfélemedezni arról, hogy ha az emberek másfajta életet találnak vonzóknak, mint amivel elnyerhetnék Isten tetszését, a többségnek való engedelmességgel semmire sem mennek. Ezen felül tanúi lehetünk annak, hogy szerte a világban számos ország vált komoly zűrzavar színterévé, aminek oka az, hogy a társadalom eltompult értelmű, morális szinten elkorcsosult egyénekből áll. Az emberek között nagyon gyorsan elharapóznak olyan érzelmek és gondolatok, amelyektől tartózkodni kellene, így az érvádat, az ellenségesség, a harag, az utálat vagy a féltékenység. Így a világon már nehéz élni, és a világ egyre inkább olyan hely lesz, ahol a nyugtalanság és a zűrzavar uralkodik. Ez Isten evilági büntetése azok számára, akik társat állítanak Mellé. A túlvilágon azonban sokkal borzalmasabb vég várja őket.

„Ők nem fogják megghiúsítani [Allah rendelkezését] a földön és Allahon kívül nincsenek gyámolítóik. Megkettőzött büntetés lesz az övék. Képtelenek voltak hallani és nem láttak. Ők azok, akik önmagukat veszítették el, és eltűnt tőlük [a semmibe] az, amit koholtak. Nincs kétség afelől, hogy a túlvilágon ők lesznek leginkább kárvallottak.” (Korán, 11:20-22)

<https://www.harunyahya.info/hu/ujsgcikkek/milyen-vesztesegek-erik-az-embert-ha-ugy-gondolkodik-a-tobbseg-is-ezt-csinalja>